

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 17.5.1902
Číslo výtisku: 135
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1] - [2]

SYSTEM
♦KRAMERIUS♦

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

1902.

V Praze, v sobotu dne 17. května.

K číslu 135.

Číslo v Praze za 2 h
a na venkově za 3 h

Předplatenci
a inseráty
průjímá administrace
v Mariánské ulici,
číslo 3.

Tam je též redakce
a expedice.

NÁRODNÍ LISTY

Odpolední vydání.

Telefonické zprávy „Nár. Listy“.

Letnice

Z Vídni, 17. května. Sněmovna poslanecká rozešla se včera večer na trojdenní prázdninu svatodušní. Nadešly letnice — ona projednává ještě rádny rozpočet na r. 1902, a dostala k němu nádavkem provisoriu na měsíc červen, který byl včera předložen, ale nemohl být sněmovně oznámen pro náhly konec schůze. Dr. Körber doufal, že bude mít budget na letošek schválený před vánocemi. Potom že jej bude mít před velikonocemi, pak před letnicemi. Nemá ho.

Sněmovna poslanecká projednává předposlední rossort: orbu. Zbývá ještě důležitý a velký politický rossort justice a nemůže překvapit, že počet kontingentovaných řečnicků v něm činí 35. Mezi nimi jsou čtyři Čechové. Také Slovinci jsou pohlášení k slovu a lze s určitostí předpověděti, že rozprava bude prvním velkým parlamentním ústavním s justiční správou za p. Spens-Boedena.

Dosavadní rokování o rozpočtu vyžadovalo 47 schůzí plenárních. Některé jsou až 12tichodinné a není divu, že protokol o takových schůzích jest celou knihou. Větřejší napiňuje 183 stran velkého formátu lexika.

Dlouhá kampaň letošní má také následky finanční. Jevi se výdajich na diétách. Tyto se vyplácely nepřetržitě od 17. října minulého roku, kdy se říšská rada sešla. Poněvadž nepochybně bude zasedat sněmovna ještě do 15. června, plati se diéty za 241 dní. Počítáme-li jen 240, čin diéty 2,040 000 K. Do sumy té není ještě počítáno cestovné, které se poslancům vyplatí tentokrát jednou, za cestu do Vídni ke schůzi 17. října a za cestu z Vídni ke schůze poslední domu. Do sumy té není počítán náklad na diéty členům delegací. Také delegátem panské sněmovny platí se diéty, zasedají-li delegace v Pešti. Tentokrát delegátům náležetí bude trojí cestovné do Pešti a z Pešti, a to: k zahajovaci schůzi dne 6. května, k plenární schůzi, jež bude 26. t. m. a k plenární schůzi, která bude nejspíše po dvoudenní přestávce 30. a 31. t. m., 2. června.

Loni byl překročen rozpočet pro potřeby říšské rady, jelikož zasedala, jak známo,

skoro do poloviny června, velkou sumou. Najdeme ji nepochybně v účetní závěrce za rok 1901. Oč překročeno bylo předliminára na říšskou radu letos, najdeme v účetní závěrce za rok 1902. Ale možno říci již nyní, že překročeno bylo nejméně o 2 mil. K. Neboť dlužno počítat také, co se vyplatit musí sluhům sněmovním, kteří mají, nezasádli říšská rada, plat jen poloviční. Loni, když byly povoleny předlohy investiční, vyslovil se jeden zdejší bankér, že kabinet dra. Körbra jest nejdražší, jenž kdy v Rakousku byl, poněvadž stojí přes 1000 mil. K, které se na investice povolily. Tentož bankér bude moci svůj výrok doplniti, až uvidí, co stalo projednávání rádnyho rozpočtu na rok 1902.

Budou se čísti jména.

Z Vídni, 17. května. „Deutschess Volksblatt“ sděluje, že hr. Vetter včera večer se odhodlal vzhledem na faktum, že ve Vídni ní 425 poslanců přítomno až 150 a že ve schůzích plenárních přítomno jich ani 100, dátí denně čisti seznam všech poslanců v plenu a zjistiti, je-li poslanec plnomocný čili ne. „D. V.“ uznává odhadnán presidentovo správný, pravě, že poslanci jsou k tomu voleni, aby svou činnost vykonávali v zastupitelstvu lidu, nikoli v domu.

Osnova tiskového zákona.

Z Vídni, 17. května. Ve včerejší min. radě projednávána též osnova nového tiskového zákona. Kdy bude podána poslanecké sněmovně, není ještě rozhodnuto, ale jest pravdě podobně, že předloží se ji ještě před rozechodem na velké letní prázdniny. Vláda totiž pokládá účelným, aby reforma takového dosahu byla vydána vefejně diskusi, která by potom poslanecké sněmovně byla voditkem při projednávání její.

Další povídání z Německa.

Z Vídni, 17. května. Z Poznámky telegrafuji: 16 polských posluchačů z Rakouska bylo včera v povaze noče všech výšších či liš převincie poznaňské. Taž zpráva jest důkladným vyvrácením výroku, který učinil hr. Goluchowski v letošních delegacích a který již opakuje několik let, že žádného hromadného povídání z Německa není

„Fro dnešek dost, pojďte k večeři,“ zavolal na mláte a krácel s nimi doma.

Večeřel a při jidle neustále mu přicházel Václav na mysl.

Předáho ho včetně před sebou jak říká: „Tatinku, pro Boha vás prosím, nedělejte mne nešťastným!“ Nemohl se zhodit jakéhosi nepríjemného dojemu. „Poslouchej, panímámo,“ obrátil se k manželce, „nezdá se li, že Václav dlouho nepíše?“

„Máš pravdu, muži. Hoch nepíše, nemá času.“

„Víš co, panímámo,“ pokračoval pantata Hobzik, „obílí máme chválu Pánu Bohu doma, mohl bych hocha v Praze navštívit. Mistrovi vezmu s sebou hušu a zejra jedu; ten bude mít radost! Chudák už rok je pryč!“

„Jak myslíš,“ odvětila panímáma a tím byl hovor ukončen, jen ještě dodala: „Co vlastně s tim hochen chce, celý rok nevpomene, až dneska!“

Když se odbral pantata na lože, dlouho nemohl usnout, přemýšleje o svém miláčku, o Václavovi, a když usnul i ve snu jej stále viděl, a stále se mu zdálo, jak jej překvapí, potěší.

Časně z rána odjel do Prahy.

Adresu mistra naučil se nazepamět a opakoval si ji po celou jízdu vlakem.

Konečně po dlouhé jízdě, která se mu zdála věčnost, dojel do Prahy.

Po dlouhé době konečně našel mistra, kde jeho Václav v učení.

Mistr mu vysíl naproti a přivítal jej.

Ale přivítání bylo jaksi chladné.

Jest ostatně dovolena matematická otázka, kdy počíná pro hr. Goluchowského hromadné povídání, zda při 15 či 150 osobách. Ostatně dr. Sláma v delegacích roku 1900 dokázal z úřadních listů pruských, že bylo najednou povídáno z Německa přes 200 osob, Čechů i Poláků.

Plané pověsti.

Z Vídni, 17. května. Některé zdejší listy otliskují tuto báchorku vídeňského zpravidla „Slova polského“. Jest to pří rozmluvu, kterou měl s jedním polským poslancem za příčinou poslední řeči posl. dra. Forta. Člen kola polského pří se vyslovil, že mezi Čechy se chystá obrat, jenž vésti může v době nejbližší k naprosté změně situace v parlamentu. Jedná se pří se sbližení českonožské. Za hesla národnostního výrovnání mají být vymoženy hospodářské prospěchy pro západní země a Poláci zbabení dosavadního svého postavení v parlamentě. Úřadnický kabinet má být dosazen parlamentním ministerstvem českonožským. Na místech rozhodujících pří sledují tyto snahy s největší blahovůl, takže pří za posledního pobytu rakouských delegátů v Pešti všeobecně vzbudilo podiv, kteraké těšili se přízni dr. Bärreither a dr. Kramář, kdežto delegáti polští, ba i sám předseda kola polského ryt. Jaworski byl důsledně odstraněn. — Videňský zpravidla kola polského se zmýlil při své publikaci patrně v čase. Zapomněl, že jsme v době letnic a myslil nejspíše, že jest ještě masopust.

Zatímco rozpočet.

Z Vídni, 17. května. Vláda ke konci včerejší dlouhé schůze podala zákon, kterým žádá za zatímco rozpočet na měsíc červen, tudíž na 6. měsíc správního roku, pro který se ještě rádny rozpočet projednává. Jest to již třetí provisorium na letošek. První podáno bylo na lednu, únor, březen, druhé na duben a květen. Toto třetí provisorium se pří podává pro všechny případy. Není pří vyloučeno, že posl. sněmovna skončuje celou rozpočetovou debatu v sobotu 24. t. m. a sněmovna panská schválí rádny rozpočet na rok 1902 ve dnech 30. a 31. t. m., tak že opatření sankcí císařskou, by pří mohl být vyhlášen v úřadních listech a v říšském zákoníku 1. června. Avšak ve sněmovně poslanecké, ve které rozháranost zůstala

„Dobré, že jdete,“ pravil zámečnický mistr k pantátkovi, „právě jsem chil vám psát, abyste přijel.“

„Kriste pane, což se Václavovi něco stalo, jest nemocen?“ zahořekoval pantátko.

„I ne, jest zdráv, ale špatně jste si ho vychoval,“ zněla odpověď, „podruhé si dám lepší pozor koho beru do učení. Takovou hanbu mně udělat. Pojďte na komisařství, tam se dovite, co se stalo.“

Když říká, že se pantátkovi říkaly nohy; chil stále, by mu mistr vysvětlil, co a jak s Václavem, ale zámečnický mistr odpovídá jenom: „Taková hanba, dovite se na komisařství.“

Na komisařství představil mistr pantátu slovy: „Otec Hobzikův.“

„Dobře, že jste zde,“ pravil k němu komisař, „oznamuji vám, že vás syn jest ve výseflovací vazbě. Jak se již přiznal, velkoměstský život ho svedl. Pil, potuloval se po kavárnách a peníze si zaopatřoval neopovrživým způsobem. Jsa zámečnický zhotovil si paklče a s několika soudruhy vlonipal se do bylu tovaru Veselého v Karlíně. Po odbytí trestu bude dán do káznice, snad se polepší. Tot následek špatného výchování,“ končil komisař kynou rukou, že mohou „vše“ odejít.

Když se ocitl na ulici a čerstvý vzduch vůl pantátovi do tváře, upamatoval se teprve, že žije.

Hlavu se mu točila, vše splývalo mu před zrakem, lidé, elektrická tramway, domy kolem, a proud silz vytřísk z jeho očí.

Jeho Václav, jeho miláček, vlonipal se do cizího bytu, aby si zaopatřil peníze, by mohl žít, jak se žije ve velkém městě. Ten dřív tak hodný, dobrý hoch.

FEUILLETON.

Praha je Praha.

Napsal Jaroslav Hašek.

Bylo po žnich. Ze stolů ozývalo se flounění cepů. Vzduch ve vesnici byl prosycen vůní čertvě slámy a houfy vrabčů poletovaly s křikem od stôdoly ke stôdole, pochoupnávajíce si na rozhaněném zni.

Přibížovalo se večeř.

Slnce schylovalo se níž a níže, a již srp měsíce zjevil se na obloze.

Pantala Hobzik řel právě z pole i zaslal se před svou stôdolou, naslouchaje se zalistením zpěvu mlatců, kteří v taktu s cpe zpívali.

Tohle měl jejich Václav rád! Jak rád se chápal cepu a zpíval při mlatcích.

Ted však někde v Praze vytahuje z ohniště kusy zeleza, tlouče do nich kladivem a hotoví klíče.

Věčně u hospodářství nemohl zůsta, přemýšlel pantala dívajíc se v šero do stôdoly; co také s ním u hospodářství?

Vždyť má staršího bratra, dvě sestry, a statek, když všichni chtěli hospodařit, rozpadl by se.

I poslali Václava do Prahy, aby se učil zámečnicktví.

Prosil, plakal, ale jakáž pomoc.

Co by z něho bylo — čeledin! Takto má aspoň lepší výhledy, lepší budoucnost.

Vyuříšl se ze vzpomínek.

přes vše ujištěním oficielu, že nastaly již zádne listy. Následkem stávky strojníků a po normální poměry, jest každý výpočet, třeba nebyl tak praeumptivní, nebezpečný a jest každá určitá přípověd nemožna. Jest tudiž jen aktém opatrnosti a obzeflosti, čini-li p. dr. Körber opatření pro všechny eventuality a checi-li, aby mu prodloužena byla plná moc na vymáhání daní také ještě o jeden měsíc.

Ach, jak zcela jinak představoval si vše, jak zcela jiný optimistický program vypracoval si v září m. r. a smluvil jej s p. Kolomanem Szellmem, který nyní nakládá s ním jako nakládal bar. Banffy s bar. Gautschem.

Také kabinetním kabinetem Windischgrätzovu a Plenerovu stalo se, že hospodářství musí celého půl roku s rozpočtem provisoriem, avšak kabinet onen neblahé paměti měl polehčující okolnost, měl omluvu, že vlně času bylo ubráno berní reformou. Této omluvy dr. Körber nemá. Všecko čas od 17. října m. r., kdy rozpočet byl předložen, byl utracen jeho vyřizování.

Vedle a kromě něho nebylo prostoru pro nic jiného výjma zákon o zemědělských družstvech.

Pro dra. Körbera znamená každé provisoriu, každý další průtah porážku tím větší. Poměry, když celých 8 měsíců kampaně věnovalo se jen a jedině na vlastní preliminář, nelze nazvat spořádanými. Dr. Körber nemůže tudiž osobovati si slávu, že poměry takové zavedl. Musí svého položiti otázku, zda-li to, co se stalo, co se děje letos, může být opakováno v kampani 1902–1903. Každý člověk politických věcí jen poněkud znaly musí říci, že nikoliv. Dr. Körber však nemůže dátí nížadné záruky, že rozpočet na rok příští bude lze skoncovati methodou uspíšení t. j. rychlej, než rozpočet na r. 1902, jestě méně pak může dátí záruky, že systém ustavičních provisorií se nebude opakovat měrou jestě kríklavější. Z toho jest vidno, že o nějakém ustáleném stavu, o nějaké konsolidaci stavu v parlamentě a politické situaci nemůže být řeči.

Telegrafické zprávy.

Z Vídni. 17. května. (C.-B.) Ministr obchodu potvrdil opětovnou volbu Josefa Holče presidentem a Františka Pacákem místopředsedou budějovické obchodní a živnostenské komory na rok 1902.

Z Paříži. 16. května. (C.-B.) Ministr námořnictví obdržel od námořního příručního u ruského velevlasyectví v Paříži, admirála Tjrotova telegram, v němž se oznamuje, že jest možno, aby president Louhet přistál v Kronštátě.

Z Kodani. 16. května. (C.-B.) Francouzské lodiště s presidentem Louhetem pluto dnes ve 17 večer kolem majáku hanholmského na západním pobřeží irském.

Ze Štokholmu. 16. května. (C.-B.) Dnes večer nevysý kromě vlaďního orgánu

Zámečnický mistr drsným hlasem se obrátil k němu:

„Nebudu vás zdržovat, nedělejte rámus nad tím darebáckem, to víte, Praha je Praha. S bohem!“ a rychle odesel.

Pantáta Hobzík nevěděl, jak se octl ve vlaku, nevěděl ani, že jede domů.

Seděl ve wagonu a neustále opakoval: „Praha je Praha.“

Teprve, když konduktor hlásil Dašice, připomněl si, že jest to jeho domov.

Vystoupil jako bez myšlenek z vlaku a pomalu kráčel k vesnici.

Co doma řekne, co řekne o svém mládčku. Co řekne celé vesnice? Co řekne o tom dřívě tak hodném hochu?

Přišel do vesnice.

Lidé pozdravovali, on neodpovídal.

„Co starý Hobzík dělá?“ myšleli si kolemjdoucí.

Pantáta octl se před stodolou.

Totéž tloučení cepů, iž zpěv, jako včera a jako tehdy před rokem, když stál tu den před Václavovým odjezdem, a on k němu se slzami pravil: „Tatíku, pro Boha vás prosím, nedělejte mne žestastým!“

Pantáta Hobzík náhle se chytl za hlavu a zasmál se hrozně a silným chirurgickým klasickým výkrikem: „Václave, Praha je Praha!“

Vrabci, zobající na zemi rozházené zrní, ulíkli se a vznesli do výše.

Když se sběhl lidé, seznali, že starý Hobzík se zbláznil.

zádne listy. Následkem stávky strojníků a pomocného personálu divadelního jsou představení odvolána. Dělnici elektrářských podniků stávkuje rovněž, naproti tomu však ve vodárně se pracuje.

Z Washingtonu. 16. května. (C.-B.) President Roosevelt předložil kongressu provisorní smlouvy, uzavřené s Kolumbií, Nicaraguou a Costaricou ve příčině získání práv na stavbu kanálu.

Postupové poměry soudců v království českém.

(Z kruhu soudcovských)

Vášněm právem bylo v odpoledním čísle »N. L.« ze dne 9. května t. r. vytýkáno, že v justici císařské poslední dobou zavládly poměry neslyšchané a to platí hlavně, pokud běží o soudnictví nižších úřadníků soudcovských v království českém. Chceme toto tvrzení v krátké statí nejprve doložiti daty nejvýmluvnějšími, statistickými čísly.

V období od 1. května 1901 do dneška, tedy za celý jeden rok, postoupilo dle »Véstníku ministerstva práv« v soudu i státních zastupitelstev v celém království: z auskultantů za soudní adjunkty celkem 19, z adjunktů do VIII. třídy dietní celkem 15 a z VIII. třídy za rady do třídy VII. celkem 11 osob.

Uvážme-li, že dle našeho statu, který přes všechno ujištění o stejnosti záhadného »klíče« z doby organizace (1897) ve všech obvodech vrchních soudů pro nás jest nejvýs nepravedlivým, je v Čechách 250 auskultantů, 435 soudních adjunktů a v VIII. třídě (okresních soudců, soudních tajemníků a náměstků státních zástupců) celkem 267 úřadníků, dočkali by se, kdyby měly a mohly tyto žalostné poměry daleko trvat, povyšení o jediný stupň u nejmladší: z auskultantů po 13 letech, ze soudních adjunktů po 29 letech a z oněch úřadníků VIII. třídy po 24 letech, kdyby ovšem jimi nebo doprál při všech útrapách služebních tak vysokého věku, na jaký u nás bezpečně asi počítají ve vysokých kruzích ministerstva spravedlnosti. Pocházejícím důsledkem těchto neutěšených poměrů jest skutečnost, že v tomž období jednoročně bylo jmenováno celkem 41 auskultantů, že však se v téže době zase 23 uradu vzdali.

Táheme se skromně pana ministra »spravedlnosti«, zdali a dlouho-li mohou takovéto křiklavé poměry obstáti?

Když pak nikoli, jak každý soudní člověk zajistě nahlédne, jaký jest účel a jaké jsou příčiny tohoto otčímského a bezprávného chování se našeho ministra právě k soudcovským úřadníkům v království českém?

Pokusíme se prozlatim aspoň poněkud tyto příčiny blíže rozebrati, veřejnosti a zvláště poslancům na říšské radě k bedlivému uvážení předložiti.

Jak již podotčeno, vžiž první příčina špatného postupu u našich soudů v samém nepravedlivém rozvrhu sil do jednotlivých tříd či kategorii; neboť nikdo na světě nevyvráti, že u nás v Čechách právě třídy nejnižší jsou počtem poměrně mnohem silnější proti třídám vyšším nežli v obvodech jiných vrchních soudů, na př. vídeňského nebo lvovského, kde nieméně státní úřadník ještě se rozmnožuje (v tomto posledním za letošní rok rozmnožen o 90 osob). Mohli bychom i v této příčině na doklad uvést podrobnejší číslice, kdyby se nám to nezdalo pro říšský čenářstvo nechutným; kdekolik se o vše zajímá, může se o správnosti našeho tvrzení lehko přesvědčiti, nahlédna do »Věstníku ministerstva práv« ze dne 16. července 1901 č. XIII. str. 176 a 177. Zde stačí zatím uvést jen na příklad, že v obvodu vrchního soudu vídeňského počet vyšších míst jest skoro stejný jako u nás, kdežto soudních adjunktů je tam pouze 254 (za to u nás 435!) a auskultantů pouze 190 (u nás 250). Ježto status vídeňský čítá třínen 1017, zdejší pak 1374 úřadníků soudcovských, mělo by u nás, aby byl poněkud stejný, ihned teměř 100 míst soudních adjunktů byti zrušeno a mezi vyšší třídy rozvrženo; avšak přes tento křiklavý nepoměr neváhalo ministerstvo, když před měsícem konečně pro naše soudní tajemníky vyspati do 20 nových míst radovských, zároveň zrušiti stejný počet míst sekretářských, takže celá ta náprava soudním adjunktům nejen pranic neprospeje, nýbrž je nepochybě v ořekávaném postupu ještě zdrží. Proč nebyla tu, jak každý přirozeně očekával, po právu zrušena aspoň míst soudních adjunktů?

Vášněm než tyto nespravedlivé poměry z doby dřívější, jež odstranit a napravit bylo by přec svatou povinností ministra spravedlnosti, daleko horším zlem pro nás je neplnění vídeňské vlády a zejména tohoto ministerstva ke všemu českému. Nemíš v odboru tom od jisté doby ani jediného úřadníka Čecha, který by měl nějaký vliv, odborový přednost Klein jest zajisté vším jiným spis, jenom že pětletem českých soudců, a pan ministr Spens-Boden sám bud pro samé starosti o zavedení státní němčiny a zatlačení posledních zbytků nenáviděné čestiny ze vnitřního úřadování ani nemíš snad již času obratit se našimi stesky a na naši životní otázkou, aneb aby se využívali všeliké kritice vojenskosti, nojradží by asi vše do nekonečna odkládat a nejmenoval by žádného soudce — ovšem jen proto, že právě nejsou v postupu na fádě jeho oblibení Němcí. Zasvěcené kruhy vyprávějí si dávno, že s jmenováním u soudů našich se čeká zůmyslně, až prý bude vyřízen rozpočet a říšská rada nebude zasedat.

Jeho Excellence má při tom výhodu dvojí: jednak unikne kritice a zvláště neprijemným útokům hýčkaných přátel Němců, kteří usilují to, aby do německých míst nebyly dosazeny žádný soudce české národnosti, jednak tim ziská velmi značné sumy z interkalarií k účelům jiným, jemu mnohem sympatičejším. Žádný ministr v Rakousku a snad na celém světě božím nedocílí dosud takové roční sumy z interkalarií, jakoby nabosořádil z nepohodlných Čech nás nynější ministr »spravedlnosti«. Mameř u nás podnes neobsazená místa, která se upravidnila v letech a na podzim roku loňského a to i taková, na něž byly dávno vypsány konkursy; tak místo soudního adjunkta v Aši, vypsán 24. října 1901, místo soudního tajemníka v České Lípě, vypsán 6. listopadu 1901 atd. V VIII. třídě je toho neobsazeno ne méně než 10 míst. Což když bychom teprve měli vypočítati případy, ve kterých vypsaná místa byla obsazena pouhým přeložením úřadníků stejně hodnosti, jen aby místa po této zase mohla zůstat neobsazena! V mnohých případech se dokonce na takováto místa znova vypisuje konkurs, jako se stalo na příklad opět minulý měsíc a mistrem rady v Jičíně. Co má takový postup za účel?

Nic jiného než klamati lidí, protahovat vše, »rozumnožovat státní důchod« bezúčelnými kolky odmítaných žadatelů, hromadit peníze z neobsazených míst na jiné účely, než pro které jsou určeny a ořežovat soudce, beztoho pracemi a povinnostmi přetížené, neustále zhytěčnými substitucemi.

Nutným následkem toho pak jest, že také obecněmu právu hledající přečasto marně jest zdržováno a to i poškozováno, neboť nikdo ročně neříká neříká přece žadati nebo očekávat, aby kdo po delší dobu dovezl pracovati za dva.

Jaký potom div, že za takového hospodaření v justici roste a vždy více se vznáhá v soudcovském úřadnictví nevole a že pak zoufalé poměry jeho postupu znenáhla budí v něm nechále k zvolenímu povolání? Vášně také se v kruzích soudcovských počítá již vžádne uvažovati, jakým způsobem by měly těmito nehybnými poměry a neslyšchaným křivdám čeliti a nezdejnatli povolaní činitelé v brzké době aspoň částečnou nápravu, nezbude nízším úřadnictvem soudcovskému arcí, než aby jako jiné stavy vytíhledávalo pomocí samo u sebe, aby se otoží sduřízilo a společně pak připojí se k jiným stranám nespokojeným hledělo domoci se přestávat aspoň snesitelného přes blávy oněch činitelů i přes blávy vlastní, k jichž zájmu tak vytvárala lhostejné. Nesmí se zapomínati, že nouze láme železo.

Zodpovědnost za následky ponesou pak ti, kteří na nás soustavně páčí křivdy i ti, kteří povinnosti k důležitěmu stavu našemu lehkomyslně nebo pro svůj vlastní prospěch zanedbávali. Caveant consules!

Různé zprávy.

Ukradená ulice. Tento nadpis zní sic poněkud báchorkovně, ale jest výrazem smutného faktu, jež se onehdy přihodilo v královském hlavním a sídelním městě Paříži. Nešlo to sice tak snadno, ale podnikat vysplatil se pánum fašářům jak náleží k nemalé škodě slavného magistrátu. Ulice, o níž jde, byla dřížděna dřevěnými špalíky — dnes už není. Před několika dny dostavil se do ulice »podnikatel s několika dělníky a povozem, dal z rozkazu magistrátu dřevěný špalíky vytrhat, pěkně strovnat a odvézt a pak dřevo, jež jest vyborným palivem, prodával po menších částech drobným lidem. A trvalo to krádež snad svého druhu na světě jediná po několik dnů, neboť práce byla dost obtížná. Pešská policie, jež byla přesvědčena, že »podnikatel se